

RHENLANDSKRISEN

HITLER OCH GENERALERNA

I Svensk Tidskrift, häfte 4, fanns under rubriken »Rhenlandskrisen 7 mars 1936 — Europas ödestimma» införd ett referat ur utkommen litteratur rörande denna stora utrikespolitiska händelse. En person, som av officiella skäl inbjudits att delta i festligheterna vid Hitlers 50-årsdag den 20 april 1939, har med anledning av nämnda artikel skrivit till Svensk Tidskrift följande, vilket kan vara av intresse när man söker svar på frågan, vad som kunde förmå Hitler att ta risken att i strid mot Locarno-fördraget åter besätta den demilitariserade Rhenlandszonen:

JAG har icke någon anledning att i detta sammanhang närmare redogöra för de ifrågavarande festligheterna, men kan nämna, att jag på en galamiddag, föranstaltad av utrikesminister Ribbentrop, fann mig placerad vid sidan av undervisningsminister Rust, med vilken jag aldrig förut sammanträffat. Till en början gick vårt samtal något trögt, men när jag kastat fram ett par frågor om Hitler, blev det liv i spelet, och undervisningsministern begynte berätta om sina relationer till honom. Han sade bl. a. om sig själv att hans namn inte i dagspolitiken kommit att så mycket framträda, men att han likväl på närmaste håll följt med Hitler på hans bana redan från den misslyckade Münchener kuppens dagar och alltfört stod honom personligen mycket nära. Såsom ett exempel härpå nämnde han att Hitler efter den lyckade Rhenlandsaktionen vid ett enskilt förtroligt samtal meddelat honom vad som förmått honom att taga den stora risken av detta företag. Därförinnan hade han sammankallat alla sina militära rådgivare till en rådplägning för att inhämta deras åsikt i frågan. Han hade mött ett enhälligt motstånd: generalerna ansågo alla att en dylik aktion ofelbart skulle föranleda en krigsförklaring från Frankrikes och sannolikt även från Englands sida. Hitler hade sagt att han inte underlåtit att noga överväga de gjorda uttalandena, men till sist dock beslutit sig för att i strid mot all militärsakkunskap våga taga steget. Varför? Ja, därför att den dåvarande franska regeringen inte tycktes kunna hävda sin ställning i deputeradekam-

maren gentemot den efterhand allt mäktigare folkfronten under ledning av Léon Blum och att en dylik regering på fallrepet inte skulle våga taga ansvaret för en krigsförklaring, stödd på en sådan motivering. Han skred till handling i överensstämmelse med denna sin övertygelse, och resultatet visade enligt hans förmenande att han hade räknat rätt.

Denna från Hitlers egna uppgifter till en av sina förtrogna medhjälpare härstammande relation om förloppet vid den militära rådplägningen före Rhenlandsaktionen och det utlösande motivet till den ödesdigra åtgärden, har jag ej tidigare sett återgiven i den politiska diskussionen. Då detta spörsmål nu upptagits till dryftning i Eder tidskrift, har jag trots att ovanstående uppgifter måhända kunde erbjuda Eder något intresse.
